

24. Шпиталь І. Богданів гріх переяславський в оцінці Тараса Шевченка / Іван Шпиталь // Літературна Україна. – 2004. – 18 лютого. – С. 1,2,3; 1 квітня. – С. 2.
25. Яременко В. До проблеми історіософії Тараса Шевченка: методологічні підходи / Василь Яременко // Слово і Час. – 2007. – № 3. – С. 19–27.
26. Яровий О. Ідея слов'янської взаємності на українському ґрунті: концепція Я. Коллара в осмисленні Т. Шевченка / Олександр Яровий // Слово і Час. – 1999. – № 1. – С. 31–35.

УДК 821.161.2 : 7.D46

МИФОЛОГІЧНИЙ ІНТЕРТЕКСТ У ЛІРИЦІ Б. ОЛІЙНИКА

Черняєва М. М., аспірант

Запорізький національний університет

Статтю присвячено аналізу лірики Б. Олійника з метою виявлення ролі міфологічного інтертексту у втіленні ідейно-художніх задумів поета.

Ключові слова: аллюзія, інтертекстуальність, міфологічний інтертекст, парафраза, ремінісценція, стилізація.

Черняєва М. М. МИФОЛОГИЧЕСКИЙ ИНТЕРТЕКСТ В ЛИРИКЕ Б. ОЛЕЙНИКА / Запорожский национальный университет, Украина.

Статья посвящена анализу лирики Б. Олейника с целью определения роли мифологического интертекста в воплощении идейно-художественных замыслов поэта.

Ключевые слова: аллюзия, интертекстуальность, мифологический интертекст, парафраза, реминисценция, стилизация.

Cherniaieva M. M. MYTHOLOGICAL INTERTEXT IN THE LYRICS OF THE B. OLIYNYK / Zaporizhzhya National University, Ukraine.

The article deals with the analysis of the lyrics by B. Oleynik with the aim of defining the role of mythological intertext in implementing the ideological and artistic intentions of the poet.

Key words: allusion, intertextuality, mythological intertext, paraphrase, reminiscence, styling.

Концепція міжтекстової взаємодії посідає в сучасному літературознавстві одне з ключових місць. Невипадково проблемам інтертекстуальності в художньому творі приділяється значна увага дослідників, адже, за визначенням Р. Барта, «кожний текст – це тканина, зігкана зі старих цитат» [цит. за 7, с. 191].

Сучасне розуміння інтертекстуальності як «використання ліричних, фольклорних, літературних тощо текстів у новому літературному дискурсі» [5, с. 431] та – у ширшому значенні – «міжтекстового співвідношення літературних творів» [8, с. 317] дозволяє розглядати літературний твір у культурному вимірі як поліфонічне літературно-мистецьке явище.

Теоретико-методологічні засади нашого дослідження ґрунтуються на концепції діалогічності М. Бахтіна, розумінні тексту Ю. Крістєвою як «мозаїки цитування» (власне, дослідниця в статті «Михайло Бахтін: слово, діалог, роман» (1967) вводить термін «інтертекстуальність» у науковий обіг), а також на синтезі ідей про міжтекстуальні зв'язки Р. Барта, Л. Бублейник, В. Будного, Р. Гром'яка, Г. Драненко, Ж. Женетта, М. Ільницького, Ю. Коваліва, Р. Ніча, М. Шаповал та ін.

Проблема інтертекстуалізації останнім часом активно розробляється. Епічні твори у інтертекстуальному прочитанні представляли в критичних працях О. Бросленко, С. Олійник, Т. Николук, В. Шевченко та ін. Внутрішньотекстову та міжтекстову взаємодію драматичного твору досліджували Г. Драненко, О. Леонтєв, О. Поворознюк та ін. У поетичних творах вітчизняних авторів проблему інтертекстуальності порушують Л. Золотоноша, А. Мойсієнко, С. Негодяєва, І. Пономаренко, В. Просалова, О. Пухонська та ін.

І незважаючи на те, що досліджень міжтекстовості (термін Р. Ніча) на сьогодні досить багато, залишаються недослідженими або малодослідженими тексти неперевірених майстрів слова, одним із яких є поет-академік, журналіст, публіцист, критик, активний громадський діяч і просто людина з великої букви – Борис Ілліч Олійник. Стабільний інтерес з боку вітчизняних літературознавців (Г. Витрикул, Я. Голобородько, П. Іванишин, М. Ільницький, В. Моренець, Т. Салига, О. Хоменко та ін.), полемічність критичних оцінок лише підкреслюють масштабність і багатогранність творчості Б. Олійника як літературно-мистецького явища цілої епохи.

«Якщо поет й академік стає культовою постаттю, це свідчить про непересічний рівень суспільства й сформовані соціумні цінності. Якщо академік і поет тривалий час виступає у культовій іпостасі, це є свідченням неабиякої ваги й талановитості цієї особистості. Якщо ім'я митця-академіка у широкій соціумній та національній свідомості пов'язується з ореолом культовості, то це переконує у надзвичайному майбутті таких соціуму і націй» [3, с. 16].

Найбільш доречним видається розгляд лірики Б. Олійника в інтертекстуальному аспекті, бо саме тут існує можливість висвітлення різноманітних впливів, текстових запозичень, міжтекстових діалогів, що склали неперевершений літературний доробок автора. Уперше інтертекстуальні елементи на матеріалі поезії Б. Олійника досліджувалися Л. Бублейник [1, с. 38], яка зосередила увагу на інтертекстах із творчості Т. Шевченка та проаналізувала образ чорного ворона (поема «Сім») у просторі світової літератури. Потребує комплексного інтертекстуального вивчення лірика поета різних років.

Ми визначили, що джерелами інтертекстуальних елементів Б. Олійника виступають українська та зарубіжна література, зокрема, література європейських країн (як відомо, автору належать численні переклади поезій Р. Бородуліна, Г. Буравкіна, Г. Еміна, Ф. Г. Лорки, М. Грассо, В. Брюсова, Р. Рождественського та ін., і тому закономірно, що на творчості Б. Олійника ці тексти залишили значний відбиток), український фольклор, філософія та релігія, крилаті вислови та відомі сентенції, давньогрецька та українська міфологія. Саме міфологічні інтертексти в ліриці Б. Олійника стали предметом нашого дослідження.

Мета статті – проаналізувати форми та прийоми міжтекстуальних відношень лірики Б. Олійника в інтертекстуальному полі давньогрецької та української міфології, з'ясувати їх роль у втіленні ідейно-художніх задумів поета.

Теоретики інтертекстуальності наголошують на наявності спільного несвідомо-колективного начала, яке є провідним у творенні інтертексту як «цитованого, переписаного, стилізованого, перекодованого тексту чи сукупності текстів» [5, с. 431]. Суб'єктивне авторське начало в цьому процесі має можливість користуватися безліччю відомих корпусів текстів, смислів, мотивів з метою встановлення творчого діалогу з авторами-попередниками. Отже, у цьому контексті маємо змогу говорити про два види текстів, які взаємодіють за концепцією «бахтінської діалогічності»: прототекст (первинний, більш ранній текст) та архетекст (вторинний, «логічне поняття текстової сукупності в дистрибутивному розумінні») [8, с. 318].

На думку російського вченого Є. Нейолова, класичне бартівське визначення інтертекстуальності, у якому наголошується на анонімності, невловимості цитат без лапок у тексті, які, проте, є вже читаними, вповні підходить лише для фольклорно-міфологічної інтертекстуальності [цит. за 10, с. 19]. Такий погляд наголошує на базовому місці міфологічного інтертексту поряд із фольклорним у семантичному полі прототекстів.

Важливе місце міфологічний інтертекст посідає і в ліриці Б. Олійника. За нашими спостереженнями, ранні твори поета відсилають реципієнта здебільшого до античних міфів, а вже в поезії останньої чверті ХХ ст. – початку ХХІ ст. більш відчутною стає українська міфологія.

Багатосемантичним в аналізованих ліричних творах є образ Прометей. У поезії «На гострі брили кинули його...» з перших рядків реципієнт упізнає постать відомого титана: *На гострі брили кинули його / І прикували боговою люттю / За те, що в муках праведних вогонь / Він передав на добре діло людям* [9, с. 55]. Сконденсовано і лаконічно Б. Олійнику вдається передати фабульну сутність міфу про Прометей алюзієм відсиланням. Автор навмисне називає його ім'я лише в передостанньому рядку, тим самим підкреслюючи значущість і популярність міфу – читач і без цієї вказівки з легкістю б відновив у пам'яті закодований прототекст. Міфологічний інтертекст протиставляється культурно-мистецькому, наголошуючи на святості вогню як неоціненного скарбу, здобутого страшними тортурами, але одразу ж остерігаючи від людської необачності, жорстокості та, зрештою, невдячності за дарунок титана: *Адже вогонь, що викрав Прометей / Спалив великого Джордано (Джордано Бруно – М. Ч.)* [9, с. 56]. Твір є знаковим у творчому доробку Б. Олійника, оскільки, із його слів, цей вірш «був одним з перших, який наближався до мого сьогоднішнього розуміння суті поезії» [9, с. 550]. Художня інтерпретація міфу про Прометей в поезії «На гострі брили кинули його...» засвідчує інтенціональний, спланований автором тип інтертекстуальності.

У формі ремінісценції цей міф знову з'являється в поезії «До проблеми «Револуція і митець». Відсилання до прототексту тут відбувається на рівні мотиву, засвідчуючи лише ув'язнення кесарем (правителем, тобто в міфі – Зевсом, верховним Богом) митця (знакової постаті своєї доби, як і Прометей). Спільний вирок для митця і Прометей в наведеному контексті і синтезує наявність інтертекстуального зв'язку: «Смерть?» - суддя кладе печатку на розгублений папір. / Кесар зміниш: для початку – життя, серед гір [9, с. 230]. Складні ремінісцентні асоціації дозволяють говорити про іманентний (визначений самим літературним твором) рівень міжтекстового зв'язку.

Давньогрецькі міфологічні алюзії в ліриці Б. Олійника виконують не тільки естетичну функцію, а й функцію «економії» текстового простору, оскільки згадувані образи, мотиви, натяки сконденсовано передають певні значущі описи часу, простору тощо. Наприклад, у поезії «До зали «Б» ліричний герой звертається до публіки: *Шановна! Ти – не смертна. Я – минучий. / Я той, кого ти часом від нудьги / Возносила і кидала нагим / На дно ганьби з Олімпової кручі* [9, с. 135]. Гіперболізуючи віртуальне падіння з Олімпа (культової вершини міфології Стародавньої Греції), поет свого ліричного героя підносить до сонму богів або ж звеличує поетичне мистецтво, що могло «жертву зали «Б» піднести до таких висот.

Інтертекст розрахований на обізнаність читача, який мнемонічно зможе відтворити впізнаний текст (знак, код) та зрозуміти його художню роль в архетексті. Такий прийом, звичайно, є досить зручним у поетичному мовленні, оскільки корпуси ліричних творів апріорі невеликі за обсягом і на рівні асоціації, відсилання до певного літературного твору надають авторові змогу лаконічно та влучно висловити творчий задум.

У присвяті «Миколі Кибальчичу» мотив польоту ліричного героя збагачується міфологічним прагненням дістатися незбагнених висот, звільнитися від поневолення: *О небо, небо! Під опуклим лобом / Ікарова жага йому пекла* [9, с. 97].

Антитеза «чистісінькі Венери й Аполлони» – «далеко не античні Василі й Домахи» [9, с. 98-99] змушує автора говорити відверто, без надмірного «прикрашання словами», про сільських людей, їхню тяжку щоденну працю («Жінки й чоловіки малих та більших сіл...»). Античні образи – ідеали краси міфологічного світу – насправді далекі від постатей звичайних сільських трударів, яких Б. Олійник правдивим словом звеличує набагато краще, аніж оманливими «стандартними» і навіть недоречними метафорами. Міфологічний інтертекст автор вводить, іронізуючи над занадто пафосним, приторним стилем колег по перу.

Інтертекстуальна стратегія Б. Олійника інколи спрямована до розширення часопростору, як це відбувається в циклі «Сковорода і світ». Алюзійне вплетення гідроніма Стікс із підземного царства Аїда поряд із автентичною назвою річки Удай неможливо розширює просторові межі дійсності циклу: *Літа гатили копитами в брук, / Життя пливло від Удаю до Стіксу: / В ту мить, як Галілей себе одрікся, / Кинджал заносив непохитний Брут* [9, с. 153].

Подібне алюзійне вживання топоніму Дельфи гіперболізує міць війська князя Святослава: *...Ударили коні в стонадцять копит, / Хитнувши у Дельфах тринозу!* («Оскарження Святослава») [9, с. 239].

Інтертекстуальний прийом парафрази також часто використовує Б. Олійник: *коли поет, як сутенер – повію, / Кладе під владу Аполлонів дар* («Похвала непідкупній») [9, с. 294]; *І сходить тихо на його* (Пушкіна – М. Ч.) *чоло / Високий знак парнаської богині* («Пушкін в Одесі») [9, с. 157]. У першому випадкові засуджується блазнювання поетів перед владою, мається на увазі поетичний мистецький дар, оскільки Аполлон шанувався як «покровитель мистецтва, поезії та музики» [4, с. 19]. Богинями Парнасу вважалися музи; тому в поезії «Пушкін в Одесі» митця зображено під впливом музи, вірогідно – Евтерпи. Інтертекстуальний зв'язок у вищезазначених прикладах відбувається на інтенціональному рівні.

Бог Зевс у міфах Стародавньої Греції «править, спираючись на аристократію богів, усією землею і небом» [4, с. 9]. Не дивно, що з образом правителя ототожнює його Б. Олійник, хоча і в несподіваному контексті: у світі, де все купується і все продається, навіть «Зевс з челяддю», непідкупною залишається лише смерть (вважаємо, що автор у підтексті говорить про сучасних йому правителів і можновладців) («Похвала непідкупній»).

Чільне місце в ліриці Б. Олійника посідає українська міфологія.

Міфологічний інтертекст «Оди Києву» є художньою основою поетичного твору. У центрі оди – Купальська ніч, «... час, коли папороть тайнощі діє, / На свято кохання виходять, як пави, / Полянського роду у білому діви» [9, с. 207]. В. Войтович зауважує: «У цей час сила вогню і води, землі і неба купає все навкруги, даруючи найбільшу родючу силу» [2, с. 263]. Недарма Б. Олійник вводить у текст фольклорно стилізоване заклинання: «...*Народжуйся, роде, русявої вроди, / На трави, на зорі, на лагідні води! / І радуй вовіки, мій добрий народе, зерном і піснями всесвітні народи*» [9, с. 207].

Прославлення Києва доповнюється богатирською перемогою над Змієм: *Колиско тополина трьох мужів, / Що розтоптали троєжалля змієве...* [9, с. 208]. Кінцевим акордом поезії є заклик вічності й прославлення найповажніших символів українців – пісні й Дерева життя, яке «виражає золоту трисутність життя, вічну, живу й світлу триєдність бога Сонця» [2, с. 140]: *Вічно перебудем в житті, як у пісні, / Пісня ж – не смертна, як древо життя!* [9, с. 208].

Ніч на Івана Купала також трансформується автором як магичне свято родючості: звертаючись до землі, Б. Олійник патетично заявляє: *Рідна моя! Я тут жагуче зачатий / В ніч на Купала, як папороть зацвіта* («До землі») [9, с. 141].

У поетичному діалозі ліричного героя з Яготином («Я Іржавця молив, і Сулі я годив...») порада останнього спрямовує героя до катарсису: *Ти піди уклонись до Тарасових ніг, / І втопи у озерах погорду, / І у пору купальську, на Іванову ніч, / Попроси свою квітку в природи* [9, с. 266]. Як бачимо, Купальська ніч для поета є символом святості, родючості, духовного очищення, шляхом до пошуку істини в цьому світі.

Ремінісценцією поет повертається до язичницького поклоніння природі: *За ратоборців помолимося / Небу, Землі і Воді* («Парад перед брамою вічності») [9, с. 249]. У контексті Перемоги 1945 року автор відсилає реципієнта до віковичних символічних джерел сили й енергії українського народу.

В одній із резонансних поезій «Інвектива-2» Б. Олійник наголошує на знеціненні Батьківщини для сучасних українців. Стражденний образ рідної землі для поета ототожнюється з неопалимою купиною – символічним образом тернового куша, який не горить у вогні [2, с. 332]. Із болем і глибоким засудженням в останньому катрені інвективи автор саркастично проголошує від імені народу: *І Україні, неспалим-купині, / Поклянемося при святі дари, / Що, коли б вас вчергове не купили, / Ми б вас, маман, їй-бо, не продали* [9, с. 289].

На окрему увагу в міфологічному інтертексті лірики Б. Олійника заслуговує нечиста сила. Апокаліптична ремінісценція поета містить обов'язкові атрибути потойбічних сил – помело, три магичні шістки: *Затули мене крилом / В чистім полі від нечистих. / Відьма править помелом. Сатана три шістки числить...* («Затули мене крилом») [9, с. 276].

Наступна ремінісценція знов відсилає до посланника пекла, оскільки легко вгадати його за евфемістичною характеристикою: *А тепер новий вівчар / Заганя нас до кошари. / В нього із-під шаровар / Визира копити пара, / На яких возніють тавра / Від рогатого з тартар* [9, с. 277]. Неважко здогадатися, що перед нами нечистий, оскільки «чортячу подобу видають різжки, рило, ратиці, шерсть, хвіст» [2, с. 591].

Прозоро відчувається «феномен внутрішньої окупації» (П. Іванишин) у поетичному слові митця – герой у безвихідному стані на своїй землі: *В наших кресах, як в савані, / Окупанти бродять п'яні...* [9, с. 278]. Проте проблиск надії вбачається в сні про партизан, що демонструє безграничну віру Б. Олійника в спасіння.

У поетичному світі автора пришестя Диявола позначене трагічними подіями, як-от у маніфесті «Спасибі вам, серби!»: *Земля горить: Диявол править месу. / Ракети б'ють по зорях і хрестах* [9, с. 298]. Фольклорні метаморфози нечистої сили позначаються вже у біблійному інтертексті лірики: *Сатана, перекинувшись у крамаря, / Наші душі не зманить на діло криве, / Доки є на землі хоч зернина добра / І надія на Друге Пришестя живе* («Не погасне висока потуга Дніпра») [9, с. 262].

Хоча в сучасних дослідженнях інтертекстуальності науковці (Л. Бублейник, Г. Драненко, М. Шаповал та ін.) практично одноголосно виділяють та аналізують тільки три форми вияву міжтекстуальних відношень, М. Ільницький та В. Будний нараховують їх дев'ять: «алюзія і ремінісценція, парафраза, цитата, колаж, пастіш, пародія, травестія, стилізація» [7, с. 216]. Найбільш продуктивними формами міжтекстової взаємодії, за нашими спостереженнями, у поезії Б. Олійника (на матеріалі міфологічного інтертексту) є алюзія та ремінісценція, менш продуктивними – парафраза та стилізація. Не виявлено жодної цитати як прийому інтертекстуального зв'язку, але це пояснюється усною формою існування міфу, тому що письмові записи міфів зберігають лише сюжетну лінію тексту.

Отже, у ліриці Б. Олійника використовуються образи та мотиви давньогрецьких та українських міфів (міфологічний інтертекст лірики), що сприяють посиленню семантичної, образної, часопросторової, символічної та інформаційної насиченості його ліричних текстів. Відсилання реципієнта до міфологічних образів свідчить про те, що кожний епізод може мати своє відображення в інтертекстуальному полі міфології, оскільки є набутим духовним досвідом людства.

Найчастіше поет користується в міжтекстовій взаємодії прийомами алюзії та ремінісценції, рідше – парафразою та стилізацією, що демонструє інтенціональний та іманентний вид інтертекстуальності. Лірика автора перебуває в постійній взаємодії зі світовою культурою, і цей інтелектуальний діалог розширює мистецькі якості поетичних творів.

У межах міфологічного інтертексту визначаємо зворотний культурний процес інтертекстуальності: унаслідок впливу попередніх літературних явищ, тобто міфів, на наступні, більш пізні в часовому просторі поезії Б. Олійника збагачують художню наповненість попередніх, довершують образну систему творів, наповнюють їх новими смислами та, зрештою, підсвідомо змушують нас розуміти прототекст уже в контексті архетексту.

Перспективою подальших розробок у визначеному напрямку є дослідження інтертекстуальних зв'язків лірики Б. Олійника з українською та зарубіжною літературою, фольклором, філософією та релігією тощо з метою визначення єдиного інтертекстуального поля творів поета, дослідження його ідіостилу.

ЛІТЕРАТУРА

1. Бублейник Л. Інтертекстуальні елементи в художньому творі (на матеріалі поезії Б. Олійника) / Л. В. Бублейник // Науковий вісник Волинського національного університету імені Лесі Українки : Філологічні науки. Літературознавство. – Луцьк : ВНУ ім. Лесі Українки, 2009. – С. 38-44.
2. Войтович В. Українська міфологія / Валерій Войтович. – К. : Либідь, 2002. – 664 с.
3. Голобородько Я. Ю. Борис Олійник – людина, поет, академік / Я. Ю. Голобородько // Вивчаємо українську мову та літературу : науково-методичний журнал. – Харків. – 2006. – №8. – С. 16-17.
4. Кун М. А. Легенди і міфи Стародавньої Греції / М. А. Кун. – [4-е вид.]. – Тернопіль : Тарнекс ; Мальви, 1993. – 416 с.

5. Літературознавча енциклопедія : у 2 т. / [авт.-уклад. Ю. І. Ковалів]. – К. : Академія, 2007. Т. 1. – 608 с.
6. Драненко Г. Інтертекстуальність п'єси Б.-М. Кольтеса «Роберто Зукко» : театр як міфологічний палімпсест / Галина Драненко // Вісник Львівського університету : зб. наук. праць. Сер. Іноземні мови. – Львів : Львівський національний університет імені Івана Франка. – 2011. – №18. – С. 110-119.
7. Ільницький М. Порівняльне літературознавство : [у 2-х ч.] / М. М. Ільницький, В. В. Будний. – Львів : Львівський національний університет імені Івана Франка, 2007. Ч. 1. Лекційний курс. – 2007. – 208 с.
8. Літературознавчий словник-довідник / Р. Т. Гром'як, Ю. І. Ковалів, В. І. Теремко. – К. : Академія, 1997. – 752 с.
9. Олійник Б. Вибрані твори: у 2 т. / Б. І. Олійник / [редкол. : Павличко Д. В., Зяблюк М. П. та ін.]. – К. : Вид-во «Українська енциклопедія» ім. М. П. Бажана, 2005. (Бібліотека Української Літературної Енциклопедії : вершини письменства). Т. 1.: Вірші. Поєми / [Вступна стаття Л. М. Талалая ; уклад. В. М. Луків, А. Я. Слободяник, Д. Г. Янко]. – 2005. – 608 с.
10. Олійник С. Інтелектуальний роман Олеся Бердника «Вогнесміх» в інтертекстуальному полі міфології / Світлана Олійник // Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Сер. Літературознавство. Мовознавство. Фольклористика. – К. : Київський університет, 2008. – С. 18-20.
11. Шевченко В. Інтертекстуальність у романі В. Шкляра «Чорний ворон» / В. Ф. Шевченко // Вісник Запорізького національного університету : зб. наук. праць. Філологічні науки. – Запоріжжя : Запорізький національний університет, 2012. – №4. – С. 213-217.
12. Шаповал М. Подолання синкретизму у стилістичній інтертекстуальності: розмежування понять цитата, алюзія, ремінісценція / Мар'яна Шаповал // Наукові записки Тернопільського національного педагогічного університету імені В. Гнатюка. Сер. Літературознавство / редкол.: М. Ткачук, Р. Гром'як, О. Куца [та ін.]. – Тернопіль : Тернопільський національний педагогічний університет імені В. Гнатюка, 2009. – Вип. 27. – С. 338-344.

УДК 821.161.2:82-14 (477.64-2)

АНАЛІЗ ВИДОВОГО РІЗНОМАНІТТЯ ПОЕЗІЇ ПРО ЗАПОРІЗЬКИЙ КРАЙ В УКРАЇНСЬКІЙ ЛІРИЦІ 20-х РОКІВ ХХ ст.

Шапіро В. Й., аспірант

Запорізький національний університет

У статті виокремлено види української лірики 20-х рр. ХХ ст., здійснено аналіз творів, у яких згадується Запорізький край.

Ключові слова: лірика, вид, образ, символ, творчість.

Шапіро В. И. АНАЛИЗ ВИДОВОГО РАЗНООБРАЗИЯ ПОЭЗИИ О ЗАПОРОЖСКОМ КРАЕ В УКРАИНСКОЙ ЛИРИКЕ 20-х гг. ХХ ст. / Запорожский национальный университет, Украина.

В статье выделены виды украинской лирики 20-х гг. ХХ ст., выполнен анализ произведений, в которых упоминается Запорожский край.

Ключевые слова: поэзия, вид, образ, символ, творчество.

Shapiro V. I. ANALYSIS OF SPECIES DIVERSITY OF POETRY ABOUT ZAPORIZHZHYA REGION IN UKRAINIAN LYRICS 20s OF XX CENTURY / Zaporizhzhya National University, Ukraine.

In the article the kinds of of ukrainian lyrics 20ies of the XX century, the analysis poetry, which is mentioned on the Zaporozhyha's region.

Key words: lyrics, species, image, symbol, creativity.

Запорізький край має багату історію та славне минуле. Важко переоцінити роль запорозького козацтва у формуванні національної свідомості та національної ідентифікації українців. Запоріжжя є одним із промислових центрів країни. Розвиток Запорізького краю від давнини й до сучасності знайшов свій відбиток у мистецтві, зокрема і в поезії 20-х рр. ХХ ст.